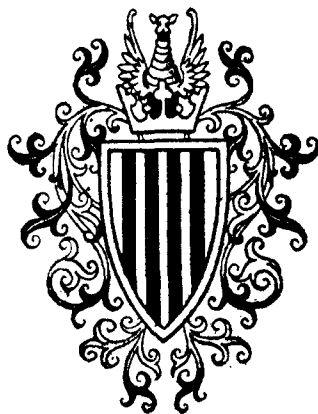

LA VEU DEL VALLÈS

PERIÓDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

SUMARI

Altra victòria de Catalunya. — Parlem clar,
per Bonaventura M.ª Plaja. — El Corpus
de Sang, *per Tomàs Benet.* — L'ensorrada
caciquista. — Conversa setmanal, *per*
March.

ANY I

NÚM. 15

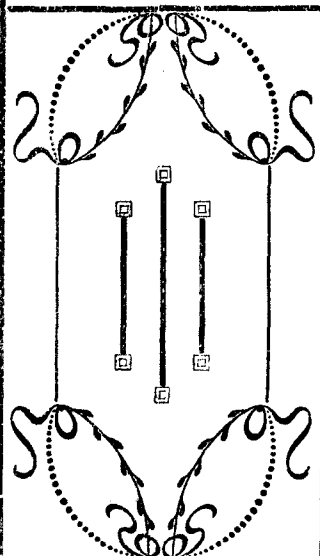
101

CENTRAL! Demani V. aquest número, qu'es el de nostre oficina, diguin,s que té V. un treball tipogràfic que enviar a fer, de qualsevol classe que sigui, i immediatament el visitarà un dels nostres empleats, qui li farà un exacte pressupost del séu cost, li demostrarà que no pot V. conseguir-ho *més barato* en cap altre impremta. Després nostres operaris li demostraran que no pot conseguir-ho millor tampoc.

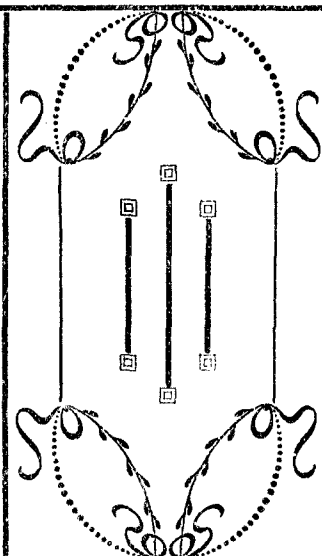
Impremta J. Joseph, Granollers

LLUIS SERRA GUARDIA

* * * * * **Banquer** * * * * *

:: Operacions de Banca y Borsa
Descompte de Lletres :: Checs
Pago de Cupons :: Compra y
venta de tota classe de paper
:: :: negociable en Borsa :: ::
AIGÜES PER A ARRENDAR

**Ricoma, 79 i 81 : Telèfon 115
GRANOLLERS**

Alcohol's * Anissats * Licors * Vins generosos
Especialitats: ANÍS BAGES i VERMUT ROSSINI

Societat Anònima Bages

Avans: Fill de R. Cura

Fàbrica a Sant Fructuós de Bages

Sucursals a Sabadell, Manresa i Vich

DIPÓSIT A GRANOLLERS: PLAÇA PERPINYÀ, 12 : TELÉFON 133

LA VEU DEL VALLÉS

PERIÒDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

SURT CADA SETMANA

PREU: 20 CÈNTIMS

TRIMESTRE: 2 PTES.

Director-Propietari: Tomàs de A. Benet

DIRECCIÓ: CARDEDEU : ADMINISTRACIÓ: GRANOLLERS : REDACCIÓ EN TOTS ELS POBLES DEL VALLÉS

La correspondència i canvis a l'Administració : Granollers: Plaça del Bestiar, 7, 1.er

Altra victòria de Catalunya

No per anunciada es menys esclatant la victòria assolida per Catalunya a les darreres eleccions senatorials. Tots els candidats nacionalistes han obtingut la victòria, i portaran al Parlament espanyol, la unànim voluntat de la nostra terra, manifestada ben palesament quant no ha pogut ésser conculcada, per la força d'una presió oficial o per la vergonyosa influència dels diners.

Les contingències ocorregudes en l'acte de la proclamació dels senadors de Barcelona, son prou significatives i haurà sigut una profitosa lliçó per el capdill de la faràndula caciquil que te com a única arrel de sa nefasta influència, la casa de la Vila de Granollers.

Aquells crits de «Mori el traïdor de Catalunya», que li dirigiren els compromisaris, quant va volguer embrutir, en ses insidioses maniobres caciquils, la legalitat cristillina de l'elecció, varen fer mella extraordinària en el seu ànim, car el senyor Torras, veritablement afectat, amb una ronquera que descubria llastimosament l'emoció que sentia, va sentir com una

llosa de plom queia sobre el seu cap, i no va sapiguer sinó barbotejar algunes paraules que van ésser corejades per els compromisaris que no pogueren sustraurers a fer pública manifestació dels seus sentiments d'asqueositat que la política caciquil d'en Torras, els produeix.

Nosaltres creiem que la data del 15 de Juny serà fatal per la faràndula torrista. La mort política d'en Torras va ésser decisiva. Tots els representants de Catalunya, la varen decretar amb llurs manifestacions i son migrat pristigi, quedarà anulat el proper dia d'eleccions provincials, preparatòries de les que el sustraurán per sempre de tota participació en els afers polítics de Catalunya.

Perqué ell ho compren axís, ha recorregut en les eleccions del primer de Juny, a una corrupció cínica del districte, com a únic medi de mantenir als arrivistes qu'el voltejan, i que del seu cacicat ne fan festí, amb que contenten a llurs clienteles de gent mancada d'ideal i de tota noció de cultura política.

Novament cridém l'atenció dels amics

nacionalistes dels districte de Granollers. El dia 6 de Juliol, es el dia senyalat per a que Catalunya designi els seus representants a la Diputació i per tant a la Mancomunitat; son les properes, les eleccions mes genuïnament catalanes, car sens dubte que els nous candidats, han de portar a la practica la llei de Autonomia que acordí el Parlament espanyol.

Amb un sol crit nosaltres, concretem el programa de la propera victoria.

¡Catalans a lluitar per Catalunya!

Parlem clar

II.

LES eleccions de Cataluna no son, com en les altres terres d'Espanya, una lluita de persones o de colles polítiques que cerquen l'usudefruit del poder; aquí son els ideals de Patria i Llibertat els quins ens empenyen a combatre. Per això, una elecció guanyada es un pas envers la llibertat de Catalunya, i una elecció perduda es un atur o un retrocés que ens allunya de la desitjada autonomia, sense la qual Catalunya no pot lliurement desentrotillar sa vida.

En la nostra terra la lluita se sosté en aquestos termes: amb Catalunya i per Catalunya o contra Catalunya.

Per aixó tots els partits que actuen en la vida política catalana representen un d'aquestos matissos, i aixís tenim a més dels partits netament catalanistes, el carlí, republicá, conservador i lliberal autonomistes, es a dir de sentit catalá i enfront les fraccions d'aquestos partits, influïdes per l'esperit obertament anti-catalá i centralista.

A l'hora present tots els bons catalans, sien les que sien ses conviccions polítiques, desde la extrema dreta a l'extrema esquerra, tenen en la gamma dels partits polítics catalans qui re-

presenta i defensa ses opinions i ensemps l'ideal catalá. Aixís doncs, els catalans que segueixen afiliats o apoïen als partits centralistes, no poden invocar com a raó que els justifiqui, el desitg de defensar llurs opinions, perquè aquestes qualsevolga que sien, tenen entre els partits catalans qui les representa i defensa.

En les últimes eleccions la lluita fou entre el sentit catalá, defensat pels partits autonomistes i l'anticatalá representat pels centralistes.

Peró, tingueren a més, altre significació.

Les revoltes darrerament iniciades pels elements sindicalistes, demostraren palesament quin era l'enemic mes temible de l'ordre social, polític i religiós, i posaren de manifest la apremiant necessitat de resoldre els greus conflictes que la forsa i la actitud del obrerisme, feia preveure.

Doncs bé, la candidatura regionalista, en el districte de Granollers, tenia una significació de franca catalanitat i era ensemps una candidatura de dreta.

Ho provarém. En Lligé en el manifest que publicá feu professió de fé religiosa; la candidatura d'en Lligé l'apoiaban tots els elements de dreta del districte, incíós els carlins, molt nombrosos a Badalona; la candidatura Lligé per la significació del candidat i per la que li donaben els qui l'apoiaban: fou una candidatura a mes de catalana, de dreta.

Enfront la candidatura Lligé, verament catalana i de franca significació dretista, es a dir, defensora del ordre social i dels interesos religiosos, s'aixecá altre, patrocinada pels fundador de la escola neutra de Granollers, per la junta de la casa del Poble i els sindicalistes de Badalona. Per a defensarla se celebraren mitins als que assistí el candidat i on parlaren en Torras, Montañá, el mestre de la escola neutra, en García de Badalona i significats sindicalistes que varen ofendre greument els sentiments religiosos i atacaren l'ordre social, amb escándol de molts dels assistents.

Sense haver estudiat Filòsifa, qualsevol pagès il·letrat que recordés el refrà castellà que diu: «digam amb qui vós i et diré qui ets», hauria rebutjat la candidatura Umbert, si hagués sentit una engruna d'amor a Catalunya, a la Religió i al ordre social.

Amb aquestos antecedents, públics i notoris, ¿com explicar que les respectables persones a qui ens referim apofessin amb tan braó la candidatura Umbert?

El fet, cas d'èsser cert com de públic hom diu, i nosaltres no volem creure, de que les aludides personalitats reberen d'altri unes quantitats amb destí a millores de caracter públic, no es prou per a justificar llur conducta electoral, perquè el compliment d'un deure no pot posarse mai a un interés.

Els qui conscientment traeixen els subtils ideals de Deu i Patria per un miserable interés, cometen una indignitat; i els que ho fan inconscientment, son dignes de compassió.

Peró el deure nostre després de compadirlos, es obrir els seus ulls a la veritat, enfortir ses voluntats, fer d'ells homes conscients, ciutadans honorables, disposats a sacrificar-se sempre i a tothora, per la idealitat de Patria que enlaira i ennobleix les ànimes, i, per lo tant, les prepara per a acostarse a Deu.

Deixem per als que en res creuen, la tasca innoble de materialitzar les ànimes dels catalans; a la seva tasca de corrupció i als seus propòsits de prostituir les consciències catalanes, oposemhi la nostra indignació, la nostra mes ferma protesta, i aixís evitarem que indignes mercaders corrompin nostre poble, el qual per a assolir sa grandesa ha d'enfortirse abans amb la virtut i amb l'esperit de sacrifici.

En aquesta tasca, n'estem segurs, ens ajudarán tots els homes de bona voluntat de la nostra terra, i no serán els darrers, els que últimament estigueren en front nostre, ignorant, sens dupte, la transcendència del seu erro.

¡Deu, ho fassit!

BONAVENTURA M.ª PLAJA

El Corpus de sang

AQUELL pensament del conde-duc d'Olivares de que «hi havia que reduir tots els regnes de la corona a l'istil i lleis de Castella», i el propòsit deliberat de portar a la pràctica tal política d'absorció, de castellanització, que lluny de determinar un coeficient comú de persones i d'intentar el millorament en la unitat política de la península, volia tan sols assimilar-nos — com dia en Cambó — totes les nacionalitats ibèriques a la política castellana, varen ésser els antecedents obligats de aquella diada de sang i de llibertats, que el fet de recordar-la i celebrar-la amb l'himne que la commemora, es interpretat per qui, mancats de tota idealitat no veuen sinó el fet material de la revolta, com un insult i un agravi dirigit a Espanya. Es com si algún monarca un xic escrupulós d'alguna de les poques monarquies que hi restan a Europa, sentís tacada la augusta majestat de sa persona, si en son honor omplissin l'aire els vibrants sons y revolucionàries estrofes de la Marsellesa.

El Corpus de sang és un episodi dramàtic de la nostra història. L'ur importància i significació no ve de que la sang de les víctimes de la justicadíssima indignació popular tenyís de roig la ginesta que floria arreu de nostres muntanyes.

Foren catorze anys d'opressió i d'injúries els que causaren la tragèdia. Les violacions, els pillatjes, els allotjaments imperiosos de les tropes que tornaven de França; l'escarni i la mofa de nostres més preuades costums i tradicions; l'injustícia trepitjant nostres furs i nostres drets; la desconsideració dels reis que despreciaven nostres Corts i el nostre Concell de Cent; els més reprobables crims, protegits i amparats per les autoritats, que tractaven la nostra terra com a una colònia de la que podien disposar per a engrandir el seu particular peculí; absurdes mides restrictives del nostre comerç d'exportació per a

afavorir el comerç de Castella; l'escarni dels sentiments religiosos, tot va ésser la llenya que va encendre el foc devorador del Corpus de 1640.

Al recordar aquesta diada de sang com a festa nacional catalana, no ens diferenciem gaire del concepte de festa nacional donada a Espanya el dia 2 de maig i a França el 14 de juliol. D'aquests records no queda sino la memòria de les llibertats defensades, de les opresions sostretes, de les cadenes d'esclavitut rompudes, del nostre dret familiar reconegut i enlairat, de nostra parla, que és ànima preuada de nostra significació nacionalista; de nostra bandera i de nostra història que'ns ompla d'orgull i de glòria; de els homes que defensaren amb sang de ses venes les llibertats de la terra; del nostre pervindre, on veiem a Catalunya, la pàtria nostra, qu'el nostre esforç enlairarà gloriosa per tots els indrets de la terra,

Sostenir que la nostra festa i el nostre himne nacional son una provocació a Espanya, es volguer veurer en tot lo que arriba de Catalunya, una significació de separatisme i rancúnia. Ja ha passat el temps de venjar els crims i les injurioses ofenses que vindicaren els catalans de 1640. Nosaltres, els homes d'avui, volem inspirar-nos en l'esperit que inflamaba de sant patriotisme als homes de «cop de falç» per a imposar el respecte a nostra dignitat, que no altra cosa, que la defensa de nostra dignitat ultratjada i ferida, va fer lluir les esmolades fulles dels segadors catalans. Nosaltres ens volem inspirar en aquells homes en com Margarit i en Claris per reconstituir amb tots els seus caràcters la personalitat nacional de Catalunya i volem assolir el govern de nosaltres mateixos, capacitats com estem per fer-ho, car no ens manquen ni un sol dels atributs essencials a tota nacionalitat. La nostra llibertat perduda la plorem i la desitjem fogosament i quan seguim amb el pensament una a una les vibrants estrofes del nostre himne nacional, no

sentim odís ni rencoroses memòries, sinó que sentim dintre del cor un bàlsam benèfic de records, amors i esperances.

TOMÁS BENET

L'ensorrada caciquista

EL resultat de les eleccions de senadors, del dia 15, ha sigut una contundent afirmació de catalanitat que ha rebotit com una bofetada al rostre dels Judes de Catalunya, que'l dia primer de juny intentaren segellar llur traició amb l'escandalosa compra de vots, muntant a cada poble una llotja d'ignomínia, que'ls proporcionà qualques actes deshonorades.

L'aixeridessa estantissa dels caps grossos de la conxorxa caciquista, agullonada pel desig — diriem necessitat — d'estrafer la voluntat nacional catalana per a semblar que representen un caire de l'opinió, i tot el fervor anti-catalanista dels comissionats per al soborn de compromissaris, fracassaren definitivament i sorollosa davant l'irreductible patriotisme dels bons ciutadans, que amb llur vot proclamaren ben alt i ben clar, per a que ho entengui qui calgui, com es viu i indestructible l'amor dels catalans a la pàtria llur, com és decidida i ferma la voluntat de la terra catalana de regir-se a sí mateixa.

En l'acte de l'escrutini, al coneixers el resultat aclaparador per a la conxorxa anti-catalana, se produí una espontània i efussiva manifestació patriòtica, i els visques a Catalunya i les inequívokes mostres de menyspreu pels traidors, foren formós curullament del gran acte d'affirmació nacionalista que acabava de celebrar-se i un avenç de l'esplendent victòria que assolirem en les properes eleccions provincials.

La darrera revifalla del vell caciquisme en les eleccions de diputats a Corts enterbolí el cervell dels *obedients* servidors de les colles oligàrquiques madrilenyes a Catalunya. Per això vol-

gueren repetir l'aventura del dia primer. Aquesta vegada, però, n'han eixit més mal parats i ja es iniciada la desbandada dels qui, en un moment de febrosenca ambició personal, s'hi acomblaren per a la pesca d'actes. La llur desfeta, ja prevista per nosaltres, els ha sobtat, car ells, els caciquistes, refiats dels procediments que habitualment usen i comptant per endavant amb l'apoi oficial, pregonaven a plè pulmó llur pròxima victòria, arriscant-se a declarar, abans de l'elecció, a un redactor de l'*A. B. C.*, de Madrid, que tenien per segur el triomf a Lleida, Girona i Tarragona i que a Barcelona la diferència de sufragis entre les dues candidatures no passaria de vint!...

I es que mentres nosaltres sabem que les aspiracions polítiques que defensen els nostres candidats triomfants son una realitat viva, amb profundes arrels en l'opinió catalana, el caciquisme representat per la candidatura derrotada no res més significa que'l servilisme d'uns quants ambiciosos que a força de diners i d'amenaques — que fan servir de *papu* — per a fer mèrits tracten de crear un estat artificios d'opinió en nom del qual parlar contra les reivindicacions catalanes, amb l'esperança de veure's recompensats per llur obra pertorbadora i anti-patriòtica pels explotadors *d'allà dalt* que la fomenten per a xallar-se amb la divisió dels catalans.

No sempre ni amb tothom, en un país de ciutadans lliures, serveix d'argument decissiu per a guanyar eleccions la compra de vots, el soborn, l'apoi més o menys declarat dels empleats que l'Estat ens envia. Entre uns quants milers d'electors de totes menes no li ha d'ésser difícil al caciquisme sense escrúpols convencen unes quantes dotzenes de consciència esllanegada que mercadegen amb llur dignitat com amb un trasto vell. En aquest cas, compradors i venedors están a la mateixa alçada moral i les escorrialles del caciquisme solen usar el denigrant procediment per tal de conseguir uns quants vots escaducers que en certs districtes poden decantar la victòria,

car, desgraciadament, resten encara a Catalunya alguns claps on el caciquisme hi pastura.

En les eleccions de senadors les clàssiques pràctiques caciquistes no han reeixit. La majoria dels compromissaris i llurs electors han sabut demostrar que formen part de la llegió de ciutadans dignes i lliures que poden resistir patriòticament els afalacs dels enemics de la terra catalana, dels Judes de dintre i dels celestins de fora.

El cop rebut pel caciquisme el diumenge darrer no era, certament, esperat per la «Unión Monárquica Nacional» i la «Liga Patriótica Española». Per això l'astorament s'emprà dels peixos grossos del conglomerat centralista. Reaccionant, però, contra el ridícol en que caigueren, fent forces de flaqueza, encar que sense esma d'ensenyar la cara, per a donar una apariència de vida atïaren al desacreditat conductor de la desballestada «coaiició immoral caciquista» que detenta el govern de la nostra vila — i la fam del qual, per a certes feines, na té parió — a dir quatre tonteries que provocaren l'indignació de la representació popular i del públic, aplegats al Palau de la Generalitat, que ofegaren les paraules del cap del caciquisme torrista amb exclamacions de *¡fora!*, *¡via fora traidors!*, que'l desconcertaren, espatllant-li el pot de l'oratória.

Decididament l'última ventura electoral de la «Unión de saldos caciquistas» ha estat una aixafadada de la que difícilment s'en gorirà, i en Torras, la fastigosa eclecticitat del qual l'ha menat darrerament a la «Unión Monárquica Nacional» i a la «Liga Patriótica Española», s'ha ben lluit una vegada mes. Ara, per a eixir-se de la mala situació en que's troba, pot demanar concell a son assessor, el secretari de la vila, qui ben segur trobarà dins de la niciesa i nulitat que tothom li reconeix, alguna de ses idees lluminoses d'advocat de secà, que l'ha ajudat a enfonsar-se en el desprestigi que té ben guanyat.

El darrer refugi polític en que s'ha arrecerat en Torras presenta — ¡qué haviat, Senyor! — imminent perill de ruïna, i segons tots els se'yals s'enfondrarà irremissiblement en les vinentes eleccions provincials.

CONVERSA SETMANAL

VINA Nasi, vina aquí a l'ombra.

— Està fresquet aquí vosté Sr. Gregori!

— No s'está malament; s'está mes bé que al despàtx; aquí al menys corra un xic d'aire.

— Si senyor, si, ¡ja ho crec!

— Be, seu i digas; ¿que portes de nou?

— ¡Homel no gran cosa; de lo que jo sé em sembla que vosté deu estarne tant ben enterat com jo.

— ¿A que't refereixes?

— A lo del pá. Suposo que vosté també deu haver sentit l'escassesa, com qualsevol mortal?

— Aixís, aixís. Fins avui encare hem anat tirant. Esclar que havem hagut de pendre el pá corrents i depressa, calent i sense pesar, pro encare gracies,

— Si ja pot dirho, i encare bon goig que'ns en vulgin donar.

— I qui't sembla que té la culpa d'aquesta desorganització.

— Jo crec, si s'ha de parlar clar i sense intenció d'ofendre a ningú, que gran part de la culpa es de l'Alcalde i dels forners.

— ¡L'Alcalde i els forners! ¿Els forners? L'Alcalde ho compendria per falta de previsió, ¿peró els forners? Els forners hi perden amb aquest estat de coses.

— L'Alcalde i potser part de l'Ajuntament per no haver volgut a temps donar al conflicte l'importancia que tenia, potser per conveniencies electorals, potser per falta de coneixements.

— Bueno, si tot aixó pot ser i fins ho ad-

meto, pero si no hi ha farina no's pot fer pá. ¿Com ho hauries arreglat tú?

— ¡Homel Sr. Gregori, jo no sé si podia solventarse en absolut el conflicte, pero'm sembla que previst amb temps es podia fer molt per alleugerirlo.

— Veiam!, veiam!, ¿qué hauries fet?

— Lo que he dit diferentes voltes, sino en les converses amb vosté, a la casa de la vila, al café, al passeig, al tren, a tot arreu, ja fa temps, quan comensá a preveure's el conflicte, llavors; com la primera base son quartos i l'Ajuntament no'n té, hauria cridat als principals de Granollers, prescindint de colors polítics, per lo que igualment hauria cridat a en Barangé que a en Torras, a en Riera que a el Pintaire, a en Pibernat i als fabricants, es a dir a tothom, per a exposar-los que convenia per a evitar la carestia de pá que s'apropaba, reunir entre tots una cantitat per a tenir sempre al poble una partida de farina disponible per als dies d'apuro.

— No está mal l'idea. ¿I aquesta partida havia d'esser molt grossa?

— Al meu entendre per prevenir un cas urgent, amb unes dues centes saques n'hi havia prou,

— ¿I qué s'havia de fer?

— Tenir-les en dipòsit per a entregar-ne als forners el dia que no poguessin pastar, procurant desseguida refer les baixes.

— I qui creus que s'en hauria de cuidar de guardar-les, distribuir les, cobrar-les i buscar-ne de noves, ¿l'ajuntament?

— No, de cap manera; una comissió de tres, formada per els mateixos que havien bes-trét els diners.

— No hauria estat mal aixó, pero are'm sembla que ja es tard.

— Are hi haurien més dificultats que al principi, i després, senyor Gregori, aquí lo que no pot fer un grop politic sol, es impossible

fer ho, perquè mai l'un vol demanar ajuda a l'altre.

— Tens raó, Nasi, potser aquesta es la causa de que no's fassi mai res.

— Es molt possible, casi segur.

— ¡I els forners? Es estrany que no s'en hagin preocupat.

— Per aixó deia que també tenen culpa. ¿Qué ha díit vosté? Que s'ha de pendre el pá corrents i depressa, calent i sense pesar.

— Si, ja t'entenc; eis uns perquè no s'en cuiden, els altres perquè hi van bé...

— El conflicte ningú l'arregla.

— Es vritat. I escolta, Nasi: ¿que m'en dius de la professó?

— Bé, molt bé; tor hi faltant n'hi molts que hi deurien haver sigut, era bon xic lluida.

— Però hi faltava l'ajuntament.

— No'm referia a l'ajuntament, em referia a altres, perquè l'ajuntament no hi va anar perquè diu que no varen convidar lo.

— Qui t'ho ha dit aixó, Nasi?

— Es diu per tot arreu; diu que ells ja hi haurien anat, però allá on no'ls hi demanen no hi han d'anar a fer res.

— ¡Bé, Nasi, bé! ¡I tú que per moltes coses ets tan aixerit i espavilat, t'has empassat aquesta mala excusa, com tot un home?

— Ja veurá, si no varen convidar los...

— Però, ¿qui no va convidar los?

— El pendonista!

— ¡I de quan ençá el pendonista, que és un convidat del senyor Rector, té obligació ni dret a convidar a l'ajuntament, que no ha d'anar amb el penó, sinó que ha de presidir la professó?

— Ja veurá, ells ho diuen i aleguen que sempre s'ha fet així.

— L'ajuntament ha fet una planxa i busca excuses. En primer lloc, que sempre s'hagi fet

així no es vritat; que algunes voltes algun pendonista prou desconexedor del seu comés se hagi proposat fent un acte de cortesia al quin no tenia dret, no ho nego, però aixó no proba sino que aquell estava a l'altura del ajuntament actual.

— Es que ells sostenen que'l pendonista ha de convidar a l'ajuntament.

— Escolta, Nasi: ¿L'ajuntament, quan va a professó, on se posa?

— A radera de tot, radera de la Custodia, del senyor Rector i dels Obrers.

— ¡I el penó i el seu acompanyament, on se posa?

— Davant de la custodia, dels capellans i de la seva música.

— Perfectament, l'ajuntament doncs no acompanya el penó sinó que presideix la Professó.

— Es vritat, te raó Sr. Gregosi.

— Doncs bé ¿Deu ni pot el pendonista que's un convidat del Sr. Rector, sols i exclusivament per a dur la bandera, oferir la presidència ni convidar a qui per dret propi te el de presidir l'acte?

— Es evident que no.

— Qui ha de convidar, i si volem filar prim ni convidar, sino comunicar al ajuntament l'hora en que se celebra la professó del Corpus, perquè en us del seu dret la vagi a presidir, es el senyor Rector i ningú més; ¿ho tens entés?

— Si senyor, ja ho entenc: la missió del ajuntament no es anar a la professó com a convidat, sino anar a presidir-la en representació del poble.

— Així es.

— I el mateix pendonista i el seu acompanyament resulta que es presidit per l'ajuntament.

— Perfectament.

— Essent així es comprén que el presidit no ha convidar mai a qui'l presideix.

— Es indubtable.

— Així digui que aquest any el nostre ajuntament, volguent pintar-se-les de massa llest, ha fet una planxa fenomenal.

— No una, tres!

— ¿Tres?

— Si Nasí, tres; el no anar a professó.

— ¡Unal

— El no convidar a les autoritats locals: porque has de saber que l'ajuntament, un cop assabentat per el senyor Rector de l'hora de la professó, com a president d'ella, per esser un representant del poble, es de son deure convidar a les altres autoritats locals per a que fassin costat al alcalde i aquest any havent sigut avisat per el senyor Rector no s'en ha cuidat; havent tingut el senyor Rector que subsanar en lo que ha pogut, i corrents i depressa, aquesta falta, al enterar-se'n a última hora.

— De manera que son ells els que han comés la falta que adjudiquen a qui no l'ha comesa.

— Així mateix; altre planxa.

— ¡Dues!

— I sapigut tot aixó ¿no trobes que es una altra planxa i barruda l'exhibir-se tots ells junt amb en Torras, al balcó de casa de la vila al passar la professó?

— Si, i grossa ¡i van tres! en una tarda. ¿Peró no diu que'ls van obsequiar parant-se davant d'ells i tocant la Marxa Reial?

— Bé havien de saludar-los.

— ¿I qui hi havia al balcó?

— M'han dit que davant de tots hi havia el Pintaire rient, rient sempre amb aquella eterna i especial rialla que li dona tan típica personalitat, els germans Torras, l'Estrada, en Boét, en Jonc i altres que no's veien tant.

— També hi havia en Jonc a veurer la Professó?

— ¿I perquè nó?

— ¡Ah! Escolti, diu que tampoc enviaren cap orquesta.

— Veus Nasí una altre raó; l'orquestra que acostuma enviar l'Ajuntament no es pas per el penó que's per la Custodia i al no enviarla l'agravi no'l feren pas al pendonista sino al Santíssim que quedá sense música.

— Si ja ho veig Sr, Gregori, aquesta gent volguent actuar de massa aixerits, s'han ficat ells mateixos en un carreró sense sortida i volguent molestar al pendonista han donat un xasco al Sr. Rector que cumpfí amb el seu deure.

— I han molestat els sentiments religiosos dels veïns, ja que sense cap causa que ho justifiqui, no han anat a presidir la Professó com es son deure.

— I are volen fer veurer que fou per una qüestió d'etiqueta de la que volen ferne culpable al pendonista.

— Perque no saben de que va, perquè ni en Torras ni tots ells saben els seus deurers ni els drets dels altres.

— Tal com vosté m'ho ha explicat ho entendrà tothom i serà vista i ben vista la planxa que han fet.

— I grossa Nasí, grossa, perquè que uns senyors que fa vuit dies anaren a gastarse una pila de pessetes per a fer de catòlics a Bigas, are a Granollers no hagin anat a presidir la Professó com era son deurer, i hagin deixat el Santíssim sense orquesta, valentse d'una mala excusa, es ridícul, molt ridícul.

— Pero si aquesta gent no estan enterats d'aquestes coses, ¿De que'ls ha de venir senyor Gregori?

— Doncs abans de fer planxes que s'enterin porque si com a particulars poden fer totes les ridiculeses que vulguin, com a representants del poble no hi tenen dret.

— Ja pot xiular si l'ase no vol beure.

— Potser tens raó, pleguem per avui.

Pel trasllat
MARCH.

SABONS

**B
A
R
A
N
G
E**

GRANOLLERS

GIRONA I

BARCELONA (Sans)

FERRAN PALAU

S. EN C.

BANQUERS

Carrer d'en Clavé, 34 : Telèfon 50

GRANOLLERS

Comptes corrents en
moneda nacional i
estrangera

Descompte, cobro i
negociació de lletres
sobre totes les places
d'Espanya i de l'es-
tranger

Préstams sobre va-
lors

Obertura de comptes
de crèdit amb garan-
tia de valors de cotit-
zació corrent

Compra-venda en les
Borses d'Espanya de
tota classe de fonsos
públics i valors in-
dustrials

Negociació, cobro i
descompte de cupons
i títols amortitzats

Admissió de dipòsits
en valors

Canvi de monedes

**Donem tota classe de facilitats
per a la compra-venda de
mercancies**

Josep Riera

REPRESENTANT
del CIMENT
"ASLAND"

VENDA AL MAJOR I AL DETALL DE MATERIALS
:: :: :: PER A LA CONSTRUCCIÓ :: :: ::

Carrer Major, 75

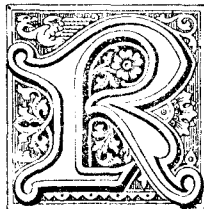
MONTCADA

Cristalleria
Porcelana i
Floça ♦♦♦♦♦♦

MAÇÀS

de

Ramón

Lligé

Ronda de S. Antón, 74

Telf. A. 1264

Barcelona

Taller de
Llauneria

Jaume Xuclá

CARRER DE LA PALMA, 15 :: TELEFON 118 :: GRANOLLERS

ESPECIALITAT EN INSTAL·LACIONS PER A AIGUA

Venda de bidons per a llet

i tot lo referent a dit ram

PREUS ECONÒMICS : RAPIDÉS EN ELS ENCÀRREGS

